

Panu Vanhoilla väylillä

□ **Vihdoinkin!** Soutelin huvikseni Kempeleenlahden takaa Nuottasaaren—Oulu-yhtiön sivuitle (vaikea on tottua puhumaan Veitsiluodosta!) kaupunkiin päin. Iloiseksi yllätykseksi huomasiin, että yhtiön puomi oli poistettu, se puomi, joka siinä oli ollut yli kaksikymmentä vuotta, toinen pää Nuottasaaren, toinen laajennetun Hevossaaren rannassa. Puomin sisäpuolella Limminrannan edessä irto-tukkeja ja paperipuumippuja.

Siitä et siis ole päässyt kulkemaan millään välineellä. Muistan, kuinka minuakin harmitti, kun tämä Oulun sisimmäinen sisään-tuloväylä suljettiin. Se oli mukava ajaa, paljon idyllisempi kuin Rommakko, ja soutajaa se säästi melkein tuulelta kuin tuulelta. Venneiden pitämistä Puistokadun päässä ja Hollihaan reunassa puomit eivät estäneet, Kempeleenlahdelle päästäkseen veneilijän oli kierrettävä Pikivirran ja Rommakon kautta.

□ **Laskeskelin** kartalta, että soutumatka suoraan Kiikelin ja Keskuskentän välistä ja ohi Sonnisaaren ja suurinta tietä Hevossaaren eteläpuolitse on kolmanneksen lyhyempi kuin kulku tähän saakka Rommakon kautta. Entäpä sitten ne tuulet! Ja kaupunkiin päin tultaessa säästyy myös vastavirroilta. Joten kiitos olkoon herroille tukkipomoille!

Olisikohan tämä veitsiluoto-laisten ansiota?

Ainakin kaikkien minun ikäisteni mielessä Hevossaaren—Sonnisaaren väylä herättää myös nostalgisia muistoja. Sitä väylää kulkiivat ennen muinoin niin Rannikko kuin Hailuotokin, jälkimmäinen tosin vain korkean veden aikana. Hevossaari oli ennen yhtiölle joutumistaan Oulun Ynnillä eli NMKY:llä. Sen vanha huvila oli Ynnin tiettävästi ensimmäinen kesäkoti, monen pojan ainoa "kesähuvila".

□ **Limmin** törmällä minulla oli moottorivene talviteiloilla ainakin vielä 52 vuotta sitten. Sinne kävi kesäteiloille siirtyneen opiskelijan tie heti ympärjäuotus jälkeen. Vieläkin ovat mielessä ne keväiset sekä luonnon että öljyn ja maalin tuoksut. Niinpä niin, silloin ei ollut vielä Nuottasaaren tehdastakaan, oli vain Limmin nahkatehdas, taisi olla jo silloin entinen. . .

Saarilla on nimetkin: syntymäsaareni Sonnisaari, matalalla vedellä kiinni Kuusiluodossa, Virransaari vastapäätä Hollihakaa, Varsasaari ja Hevossaari. Öljysaari Vihreäsaaren (öljysataman) ja Nuottasaaren laiturin välissä oli ennen Lammassaari. Nimet puhuvat puolestaan, ehkäpä Sonnisaarikin muinoin on ollut Wacklinin härkien saari, vaikka sitten meri-

mies Mällisen asuinsaari ja sitten synnytys(laitos)saari. □ **Toisella** matkalla lähdin tuulen takia yrittämään merelle Mustansalmen kautta. Siihen suuntaan ei ole tullut liikutuksi vuosikausiin, kun ei talvellakaan enää uskalla lähteä pettevän Rommakon yli. Soudin Korkeasaaren nokitse ja olin ihmeissäni, kun en ollut löytänyt Mustansalmen niskaan. Kaikki oli muuttunut, pienimmätkin saaret kasvaneet metsäksi ja toiset rakennettu venesatamiksi. Mustasalmi oli Pöllisaaren pikkupojille tuntematon käsite, vaikka oli vain parin pikkusaaren takana.

Mustasalmi löytyi ja oli yhtä idyllinen kuin aina ennenkin, monin kohdin tietysti entistä villiintyneempi. Pihlajat kaartuivat ylitseni ja linnut lauloivat. Alkutai-paleella, Hietasaarentien siltojenkin jälkeen vielä muistelen, oli joitakin veneitä, mutta sitten ei puoleen kilometriin, vasta Haruspolun paikkeilta suupuo- lella.

Eikä ihmekään. Monin paikoin piti edetä huovaten, että pääsy "väylällä", airojen koko ajan kolistessa pohjaan. Merelle pääsy oli melkein sentin varassa, mutta vaistonvaraisesti kuitenkin sain uitetuksi venho- ni merelle selälliselle.

En ole ainoa, joka kysyy, eikö se Mustasalmi pitäisi joskus ruopata ja salmensuu saman tien. Jospa siitä vaikka soutu-harrastus lisääntyisi!

P.S. Edellisen pakinan ot-sikko oli "Halloo!" Mihin lienee papukaijan tervehdys lentänyt!